

Унутрішній зір,
Розщеплений виделкою,
Боязких веде.
Невизначений звір
(Від звіра самі щелепи)
Стереже пустелю.
Звуку важке
Волове м'ясо
Довжить тіло,
Довжить помисли
(Помисли виснуть
На лікоть від вислову),
Зі стелі водяної сну
Сиплються воїни —
Щити від очей
До щиколотків,
А ноги босі.
Рожеве тісто з уст виголошують.
Сонна основа слова
В леопардових плямах.
На обрії блима —
Гінці без віку,
Від швидкості великої,
Носить новину
Скибкою кавуна
Від уст до уст
(Тут бо устрій
На все усне).
Зір ступає
То в ніч, то в день.
Здалеку гуде —
Зябра зорі рознесло за обрій —
Зола і амбра —
І видно:
На краєвиді
Якийсь голодранець,
Що спав у відрі,
Потилицю видовжив сонцем
І зник цяткою в повітрі,
Як в лійці охровій
(Так тільки й охнули),
Лишивши за собою
Завихрений звук.
І вже інший молодець

Пробує узути звук,
Хоч над ним глузують
Згори й знизу
І раптом мовкнуть,
Бо й цей
Змахнув лице
Й через потилицю
Скидає тіло,
Скидає душу
Для перевтілення.
Мигнув вустами,
І вже й його не стало,
Самий чотирикутний звук.
Звук, мов скриня,
Їде на ящура спині
Між одержимих
Без жодної одежини
(Дехто з одержимих —
В руці — хто ложку, хто — сито,
Які прожектором світять —
Скрізь бо ллються світи,
Щоб не наступити).
Хтось із нетямущих
З лицем ляща,
Позбувшись шкаралущі,
Веселку з коліна вилущує,
Навприсядки лящить
Серед мечів
З власної сечі.
І знову пуца.
Десь тільки кінь,
Мов водяна булька,
Був і щез
В водоймищі речей.
Зору крихкі дихальця
Нетривких надихають.
Ребриста тиша
Каштаном подекуди лусне
Й медову галузку
Від серця до вуха —
Тим, що слухом похилі,
Ляду сну відхиля:
Зоря молодим горошком
Сходить на городі.